

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 18 prill 2018
Nr. ref.: RK 1218/18

AKTVENDIM PËR PAPRANUESHMËRI

né

rastin nr. **KI158/17**

Parashtrues

Agjencia Kosovare e Privatizimit

Kërkesë për vlerësim të kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Kolegjit të Apelit të Dhomës së Posaçme të Gjykatës Supreme të Kosovës për çështjet që lidhen me Agjencinë Kosovare të Privatizimit, nr. AC-I-15-0151, të 23 nëntorit 2017

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Arta Rama-Hajrizi, kryetare
Ivan Čukalović, zëvendëskryetar
Altay Suroy, gjyqtar
Almiro Rodrigues, gjyqtar
Snezhana Botusharova, gjyqtare
Bekim Sejdiu, gjyqtar
Selvete Gérxhaliu-Krasniqi, gjyqtare dhe
Gresa Caka-Nimani, gjyqtare

Parashtruesi i kërkesës

1. Kërkesa është parashtruar nga Agjencia Kosovare e Privatizimit (në tekstin e mëtejmë: AKP), (në tekstin e mëtejmë: parashtruesi i kërkesës), të cilën e përfaqëson Rudi Metaj, avokat i Zyrës Qendrore të AKP-së në Prishtinë.

Vendimi i kontestuar

2. Parashtruesi konteston Aktgjykimin e Kolegit të Apelit të Dhomës së Posaçme të Gjykatës Supreme të Kosovës për çështjet që lidhen me Agjencinë Kosovare të Privatizimit (në tekstin e mëtejmë: Kolegji i Apelit), nr. AC-I-15-0151, të 23 nëntorit 2017.

Objekti i çështjes

3. Objekt i çështjes është vlerësimi i kushtetutshmërisë së aktgjykimit të lartetur të Kolegit të Apelit, me të cilin pretendohet se parashtruesit të kërkesës i janë shkelur të drejtat dhe liritë e garantuara me nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejmë: Kushtetuta) dhe nenin 6 (E Drejta për një proces të rregullt) të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejmë: KEDNJ).

Baza juridike

4. Kërkesa bazohet në nenin 113.7 të Kushtetutës, në nenet 22 dhe 47 të Ligjit për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës, nr. 03/L-121 (në tekstin e mëtejmë: Ligji) dhe në rregullin 29 të Rregullores së punës së Gjykatës (në tekstin e mëtejmë: Rregullorja e punës).

Procedura në Gjykatën Kushtetuese

5. Më 27 dhjetor 2017, parashtruesi e dorëzoi kërkesën në Gjykatën Kushtetuese (në tekstin e mëtejmë: Gjykata).
6. Më 29 dhjetor 2017, Kryetarja e Gjykatës caktoi gjyqtaren Snezhana Botusharova gjyqtare raportuese dhe Kolegin shqyrta, të përbërë nga gjyqtarët: Ivan Čukalović (kryesues), Bekim Sejdiu dhe Selvete Gérxhaliu-Krasniqi.
7. Më 19 janar 2018, Gjykata njoftoi parashtruesin për regjistrimin e kërkesës dhe i dërgoi një kopje të kërkesës Kolegit të Apelit.
8. Më 13 mars 2018, Kolegji shqyrta shqyrtoi reportin e gjyqtarit rapportues dhe i rekomandoi Gjykatës papranueshmërinë e kërkesës.

Përbledhja e fakteve

9. Ish-punëtorit R. O. të Ndërmarrjes Shoqërore “Ekonomia Peshkatare” (në tekstin e mëtejmë: NSH), i është ndërprerë marrëdhënia e punës në NSH.
10. Gjatë vitit 2006, AKP e privatizoi NSH.
11. Më 22 maj 2006, ish-punëtori (në tekstin e mëtejmë: paditësi), paraqiti kërkesë në AKP, në të cilën kërkoi kompensimin për pagat e papaguara në shumë prej 18,900.00 euro, për periudhën prej vitit 1997 deri më 15 mars 2006.

12. Më 4 korrik 2013, Autoriteti i Likuidimit i Ndërmarrjes Shoqërore (në tekstin e mëtejmë: AL) nxori Vendimin nr. PEJ127-0078, përmes së cilit e refuzoi kërkesën e parashtruesit si të pabazuar, duke pretenduar, ndër të tjera, se “kërkesa e parashtruesit për kompensim është e paafatshme”.
13. Më 2 gusht 2013, parashtruesi paraqiti ankesë në Dhomën e Posaçme të Gjykatës Supreme për çështjet që lidhen me Agjencinë Kosovare të Privatizimit (në tekstin e mëtejmë: Dhomë e Posaçme) ndaj Vendimit të AL-së nr. PEJ127-0078.
14. Parashtruesi i kërkesës në ankesë, ndër të tjera, theksoi se “[...] refuzimi i kërkesës së tij si e paafatshme është i padrejtë, sepse ai kishte kërkuar disa herë nga menaxhmenti i NSH-së dhe nga sindikata realizimin e kësaj të drejtë për kompensimin për pagat e papaguara, për më tepër, atij nuk iu dhanë këshillat juridike që ai mund t'i vazhdonte procedurat gjyqësore në gjykatën kompetente, dhe se për këtë fajësinë e bartë NSH, si dhe sindikata”.
15. Më 28 shkurt 2014, AKP u përgjigj në ankesën e parashtruesit, duke theksuar se “ankesa e parashtruesit është e pabazuar për shkak të kufizimit kohor, dhe për këtë arsyen një kërkesë e tillë për pagat e papaguara për periudhën prej viti 1997 deri më 15 mars 2006, në shumë prej 18,900.00 euro, është dashur të dorëzohet brenda afatit prej 3 vitesh, pas viti 1997”.
16. Më 4 qershor 2015, Kolegji i Specializuar i Dhomës së Posaçme për çështjet që lidhen me Agjencinë Kosovare të Privatizimit (në tekstin e mëtejmë: Kolegji i Specializuar) nxori Aktgjykimin C-IV-13-1453, përmes së cilët e refuzoi ankesën e parashtruesit si të pabazuar, me arsyetimin se:

“[Ankuesi] nuk ia ka bashkëngjitur ankesës së tij ndonjë dëshmi të besueshme e cila do të konfirmonte se ai i është drejtuar organit të NSH-së me kohë, duke kërkuar realizimin e të drejtave të tij nga marrëdhënia e punës. Ai, gjithashtu, nuk ka paraqitur asnë dëshmi se ndonjëherë i është drejtuar ndonjë gjykatë kompetente në atë kohë duke paraqitur ndonjë kërkesë në lidhje me këtë çështje, dhe kjo është dashur të bëhet brenda afatit prej tri vitesh pasi që NSH e ndërpree pagesën e të ardhurave të tij personale”.
17. Më 23 qershor 2015, paditësi paraqiti ankesë në Kolegin e Apelit ndaj Aktgjykimit të Kolegit të Specializuar, nr. C-IV-13-1453, duke pretenduar “[...] shkelje të rënda të dispozitave të ligjit për procedurën kontestimore, vërtetimin e gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike dhe zbatimin e gabuar e të drejtës materiale”.
18. Më 22 qershor 2016, AKP-ja paraqiti në Kolegin e Apelit përgjigje në ankesën e paditësit. Në përgjigjen e saj në ankesë, AKP-ja theksoi “se kërkesa është parashkruar dhe si e tillë duhet të refuzohet si e pabazuar”.
19. Më 23 nëntor 2017, Kolegji i Apelit nxori Aktgjykimin nr. AC-I-15-0151, përmes së cilët e aprovoi pjesërisht ankesën e paditësit për kompensimin e pagave të papaguara për periudhën kohore prej 22 majit 2003 deri më 13 mars 2006, duke përfshirë edhe interesin ligjor, në shumë prej 6,334.20 euro.

20. Në arsyetimin e Aktgjykimit të Kolegit të Apelit, nr. AC-I-15-0151, *inter alia* thuhet: “[...] nuk është kontestues fakti se ankuesi është larguar nga puna për shkak të aplikimit të masave të përkohshme, ashtu siç nuk është kontestuese se ai ka punuar për NSH deri më 15 mars 2006, në periudhën kohore për të cilën i kërkon pagat. Në pajtim me LPK-në, faktet jokontestuese do të konsiderohen si të provuara.

[...]

Kolegji i Apelit nuk e konsideron të parashkruar kërkesën e ankuesit për periudhën kohore prej 22 majit 2003 deri më 22 maj 2006. Duke pasur parasysh se ndërprerja e pagesës ka ndodhur më 15 mars 2006, kolegji konsideron se periudha kohore për të cilën do të kompensohen pagat e papaguara do të jetë prej 22 majit 2003 deri më 15 mars 2006, përkatësisht për gjithsej 34 muaj”.

Pretendimet e parashtruesit të kërkesës

21. Parashtruesi pretendon se Kolegji i Apelit nuk i ka shqyrtuar me kujdesin e duhur të gjitha parashtresat e parashtruesit dhe kështu i ka shkelur të drejtat e tij për qasje në gjykatë, gjë që është në kundërshtim me nenin 6.1 (E drejta për një proces të rregullt) të KEDNJ-së.
22. Parashtruesi, më tej, pretendon se Kolegji i Apelit ka qenë i njëanshëm gjatë marrjes së aktgjykimit dhe kështu e ka shkelur të drejtën e tij për t'u gjykuar nga një gjykatë e paanshme, siç është përcaktuar në nenin 6.1 (E drejta për një proces të rregullt) të KEDNJ-së.
23. Parashtruesi pretendon se Kolegji i Apelit ka dështuar të sigurojë një arsyetim juridik të mirë dhe të qartë në lidhje me detyrimet financiare të parashtruesit, siç është përcaktuar në aktgjykimin e kontestuar, dhe kështu e ka shkelur të drejtën e parashtruesit për të pasur një aktgjykim të arsyetuar.
24. Parashtruesi kërkon nga Gjykata që në bazë të argumenteve të paraqitura të hedhë poshtë aktgjykimin e kontestuar sepse i njëjti nuk është në pajtim me nenin 6.1 (E drejta për një proces të rregullt) të KEDNJ-së.

Pranueshmëria e kërkesës

25. Gjykata së pari shqyrton nëse kërkesa i përbush kriteret për pranueshmëri, të përcaktuara me Kushtetutë, dhe të specifikuara më tej me Ligj dhe me Rregullore të punës.
26. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet paragrafëve 1 dhe 7, të nenit 113 [Juridiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, të cilët përcaktojnë:

“1. Gjykata Kushtetuese vendos vetëm për rastet e ngritura para gjykatës në mënyrë ligjore nga pala e autorizuar.

[...]

7. Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë,

mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj”.

27. Gjkata konsideron se në pajtim me nenin 21.4 të Kushtetutës, i cili përcakton se “*Të drejtat dhe liritë themelore të parashikuara në Kushtetutë, vlejnë edhe për personat juridikë, për aq sa janë të zbatueshme*”, parashtruesi i kërkesës ka të drejtë të parashtrojë ankesë kushtetuese, duke iu referuar të drejtave që vlejnë për individë, por edhe për persona juridikë (shih, *mutatis mutandis*, Aktvendimi i 27 janarit 2010, Kërkesa KI41/09, *Univesiteti AAB-RIINVEST L.C.C., Prishtinë kundër Qeverisë së Republikës së Kosovës*).
28. Në vazhdim, Gjkata vlerëson nëse parashtruesi i kërkesës i ka përbushur kriteret e pranueshmërisë, siç përcaktohet në Ligj. Në këtë drejtim, Gjkata i referohet neneve 48 [Saktësimi i kërkesës] dhe 49 [Afatet] të Ligjit, të cilët përcaktojnë:

Neni 48 [Saktësimi i kërkesës]

“Parashtruesi i kërkesës ka për detyrë që në kërkesën e tij të qartësoj saktësisht se cilat të drejta dhe liri pretendon se i janë cenuar dhe cili është akti konkret i autoritetit publik të cilin parashtruesi dëshiron ta kontestoj”.

Neni 49 [Afatet]

“Kërkesa parashtrohet brenda afatit prej katër (4) muajve. Afati fillon të ecë që nga dita kur parashtruesit i është dorëzuar vendimi gjyqësor...”.

29. Sa i përket plotësimit të këtyre kritereve, Gjkata konstaton se parashtruesi e dorëzoi kërkesën në cilësinë e palës së autorizuar, duke kontestuar një akt të një autoriteti publik, përkatësisht Aktgjykimin e Kolegit të Apelit, nr. AC-I-15-0151, të 23 nëntorit 2017, pas shterimit të të gjitha mjeteve juridike. Parashtruesi i ka sqaruar gjithashtu të drejtat dhe liritë që pretendon se i janë shkelur, në pajtim me kushtet nga neni 48 të Ligjit dhe e dorëzoi kërkesën në pajtim me afatin e përcaktuar në nenin 49 të Ligjit.
30. Megjithatë, Gjkata duhet të vlerësojë më tej nëse janë plotësuar kriteret e parapara në rregullin 36 të Rregullores së punës. Rregulli 36 [Kriteret e pranueshmërisë], paragrafët (1) (d) dhe (2) (b) të Rregullores së punës, përcakton:

“(1) Gjkata mund ta shqyrtojë një kërkesë nëse:

(d) kërkesa arsyetohet prima facie ose nuk është qartazi e pabazuar.

(2) Gjkata do të deklarojë një kërkesë si qartazi të pabazuar, nëse bindet se:

[...]

b) faktet e paraqitura në asnje mënyrë nuk e arsyetojnë pretendimin për shkeljen e një të drejte kushtetuese”.

31. Në rastin konkret, Gjykata rikujton se parashtruesi pretendon shkeljen e nenit 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt) të KEDNJ-së, sepse:
- “i) parashtruesit i është mohuar e drejta për qasje në Gjykatë,
 - ii) vendimi është marrë nga gjykata e cila nuk ka qenë e pavarur dhe e paanshme,
 - iii) aktgjykimi i Kolegit të Apelit është juridikisht i paarsyetuar”.
32. Gjykata para së gjithash rikujton se në pajtim me nenin 53 [Interpretimi i Dispozitiveve për të Drejtat e Njeriut] të Kushtetutës “*Të drejtat e njeriut dhe liritë themelore të garantuara me këtë Kushtetutë, interpretohen në harmoni me vendimet gjyqësore të Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut*”.
33. Gjykata përsërit se vërtetimi i gjendjes faktike dhe i ligjit të aplikueshëm është në juridikcionin e gjykatave të rregullta, ndërsa roli i Gjykatës Kushtetuese është vetëm të sigurojë respektimin e të drejtave të garantuara me Kushtetutë dhe me instrumente të tjera juridike, prandaj nuk mund të veprojë si “gjykatë e shkallës së katërt” (shih, rastin *Akdivar kundër Turqisë*, nr. 21893/93, GJEDNJ, Aktgjykimi i 16 shtatorit 1996, par. 65, shih, po ashtu, *mutatis mutandis* rastin KI86/11, parashtruesi i kërkesës: *Milaim Berisha*, Aktvendim për papranueshmëri, i 5 prillit 2012).
34. Gjykata përsërit se nuk është detyrë e saj të merret me gabimet në gjendjen faktike ose në ligjin e aplikueshëm që pretendohet të jenë bërë nga gjykatat e rregullta gjatë vlerësimit të provave apo zbatimit të ligjit (ligjshmëria), përveç dhe për aq sa ato mund të kenë shkelur të drejtat dhe liritë e mbrojtura me Kushtetutë (kushtetutshmëria).
- i) E drejta për qasje në gjykatë**
35. Duke pasur parasysh pretendimet e parashtruesit të cilat ngrenë çështjen e shkeljes së të drejtës për qasje në gjykatë, Gjykata thekson se KEDNJ nuk e përmend shprehimisht të drejtën për qasje në gjykatë, por se Gjykata Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejmë: GJEDNJ) të drejtën për qasje në gjykatë si parim e shpjegoi për herë të parë në rastin *Golder kundër Mbretërisë së Bashkuar*, në të cilin, ndër të tjera, konkludoi se “[...] e drejta për gjykim të drejtë përfshin edhe të drejtën për qasje në gjykatë, e cila nuk duhet të jetë e kushtëzuar, apo e vështirësuar në ndonjë mënyrë” (shih, Aktgjykimin e GJEDNJ-së, *Golder kundër Mbretërisë së Bashkuar*, kërkesa nr. 4451/70, të vitit 1975).
36. Gjykata në rastin konkret vëren se të gjitha gjykatat e rregullta në pajtim me parimin “e drejta për qasje në gjykatë” i kanë marrë parasysh argumentet e parashtruesit, gjë që mund të shihet nga të gjitha vendimet, dhe se në bazë të kësaj ato kanë marrë vendime meritore në lëndët, që vëvetiu shpie në përfundimin se qasja e parashtruesit në gjykatë nuk ka qenë e vështirësuar apo e kushtëzuar, dhe në bazë të kësaj mund të përjashtohet ekzistimi i shkeljes së

të drejtës së parashtruesit për qasje në gjykatë nga nen 6. 1 (E drejta për një proces të rregullt) të KEDNJ-së.

ii) Gjykata e pavarur dhe e paanshme

37. Sa i përket pretendimeve të parashtruesit për ekzistimin e shkeljeve në drejtim të “pavarësisë së gjykatës”, Gjykata thekson se sipas praktikës së GJEDNJ-së, gjykata duhet të jetë e pavarur nga pushteti ekzekutiv dhe nga palët (shih, Aktgjykimin e GJEDNJ-së, *Ringisen kundër Austrisë*, të 16 korrikut 1971, Seria A, numër 13, paragrafi 95). Përveç kësaj, dyshimet në lidhje me mungesën e ekzistimit të pavarësisë duhet të justifikohen objektivisht. Përkatësisht, duhet të ofrohen argumentet dhe provat përkatëse se ekziston dyshimi legitim në pavarësinë e gjykatës për shkak të presioneve dhe ndikimeve të pushtetit ekzekutiv apo të palëve.
38. Në rastin konkret, Gjykata vëren se parashtruesi, përveç pretendimeve të tij paushalle, nuk ka paraqitur ndonjë gjë tjeter me të cilën do të provonte se në procedurën para Kolegit të Apelit ka pasur shkelje të këtij parimi në çfarëdo mënyre, as që Aktgjykimi i kontestuar i Kolegit të Apelit është rezultat i ndonjë ndikimi të pushtetit ekzekutiv apo të njërs nga palët në procedurë.
39. Sa i përket pretendimeve të parashtruesit për shkelje të parimit të “paanshmërisë së gjykatës”, Gjykata thekson se paanshmëria e gjykatës, në kuqtim të nenit 6. 1 (E drejta për një proces të rregullt) të KEDNJ-së, shqyrtohet nga aspekti i paanshmërisë subjektive dhe objektive të gjykatës. Paanshmëria subjektive apo personale prezumohet, përkatësisht konsiderohet se në kuqtimin personal gjykata është çdoherë e paanshme në raport me palët, përveç nëse kjo nuk kontestohet me prova bindëse. Prandaj, paanshmëria personale e gjyqtarit duhet të prezumohet derisa të provohet e kundërtë (shih, Aktgjykimin e GJEDNJ-së, *Wettstein kundër Zvicrës*, të 21 dhjetorit 2000, Raporti për aktgjykimet dhe vendimet 2000- XII, paragrafi 43).
40. Gjykata vëren se parashtruesi në rastin konkret nuk ka provuar paanshmërinë subjektive të Gjykatës Supreme, as nuk ka ofruar prova bindëse për ekzistimin e paanshmërisë së gjyqtarit ndaj njërs palë në procedurë, me çfarë do të ishte cenuar parimi i paanshmërisë subjektive.
41. Në anën tjeter, Gjykata thekson se paanshmëria objektive nuk prezumohet, por përcaktohet në bazë të fakteve objektive të cilat gjenden në vetë lëndën. Në vlerësim konstatohet nëse në shkresat e lëndës ekzistojnë provat objektive në bazë të të cilave mund të dyshohet në mënyrë të arsyeshme se gjykata nuk ka genë e paanshme.
42. Lidhur me këtë, Gjykata me shqyrtimin e shkresave të lëndës, si dhe të arsyetimit të aktgjykimit të kontestuar të Kolegit të Apelit, gjeti se Aktgjykimi AC-I-15-0151 nuk lë përshtypje se në ndonjë mënyrë kishte çuar në shkelje të parimit të paanshmërisë objektive.
43. Për më tepër, Gjykata vëren se parashtruesi i kërkesës u përpinq që shkeljet e pretenduara lidhur me paanshmërinë e gjykatës t'i justifikojë me qëndrimin se “*Kolegji i Apelit e vërtetoi gabimisht gjendjen faktike lidhur me statusin e*

punës së parashtruesit”. Megjithatë, sipas mendimit të kësaj Gjykate, vërtetimi i gjendjes faktike vetvetiu bie në juridiksonin e gjykatave të rregullta, juridiksoni i të cilave është pikërisht të merren me vërtetimin e fakteve (ligjshmëria).

iii) Vendimi i paarsyetuar

44. Sa i përket pretendimeve të parashtruesit për shkelje të së drejtës për gjykim të paanshëm “... për shkak se *Aktgjykimi i Kolegit të Apelit nuk është i arsyetuar dhe juridikisht i bazuar*”, Gjykata tregon se, sipas praktikës konsistente të GJEDNJ-së, neni 6, paragrafi 1 të KEDNJ-së, i obligon gjykatat që, ndër të tjera, t’i arsyetojnë aktgjykimet e tyre. Ky obligim, megjithatë, nuk mund të kuptohet si obligim që në aktgjykim të paraqiten të gjitha detajet dhe të jepen përgjigjet në të gjitha pyetjet e parashtruara dhe argumentet e paraqitura (shih, *Aktgjykimin e GJEDNJ-së, Ruiz Torija kundër Spanjës*, të 9 dhjetorit 1994, Seria A, numër 303-A, paragrafi 29, shih, po ashtu, Vendimin e GJEDNJ-së, *Harutyunyan kundër Armenisë*, të 5 korrikut 2005, kërkesa numër 36549/03).
45. Gjithashtu, Gjykata thekson se sipas qëndrimit të Komisionit Evropian për të Drejtat e Njeriut, vendimet përfundimtare të gjykatave të apelit nuk duhet të kenë arsyetime të hollësishme, por arsyetimet të cilat gjykata i vlerëson si relevante dhe të bazuara (shih, Vendimin e *Komisionit Evropian për të Drejtat e Njeriut*, 8769/07, të 16 korrikut 1981, OI 25).
46. Në thelb, Gjykata vëren se argumentet kryesore të parashtruesit përkitazi me shkeljen e pretenduar lidhen me faktin se “*Kolegji i Apelit nuk e arsyetoj mjaftueshëm mirë vendimin e tij lidhur me detyrimet financiare të cilat parashtruesi i ka ndaj paditësit dhe se një qëndrim i tillë i Kolegit të Apelit nuk ka bazë juridike*”.
47. Gjykata konstaton se pretendimet e parashtruesit lidhur me vendimin e paarsyetuar janë të pabazuara dhe të pambështetura. Kjo për arsy se, Kolegji i Apelit në Aktgjykin nr. AC-I-15-0151 theksoi se “*Në bazë të nenit 608 të Ligjit për Punën e Bashkuar (në tekstin e mëtejmë: LPB), kërkosat monetare, siç janë pagat, parashkruhen pas 3 viteve, ndërsa periudha e parashkrimit fillon të rrjedhë nga dita kur NSH e ka ndërprerë pagesën e pagave. Në bazë të pretendimeve të ankuesit, ndërprerja e pagesës së pagave ka ndodhur më 15 mars 2006. Ankuesi, si provë, paraqiti kërkësën e tij të 22 majit 2006*”.
48. Duke pasur parasysh atë që u tha më sipër, Gjykata konsideron se Kolegji i Apelit në Aktgjykin nr. AC-I-15-0151 dha argumente të qarta dhe të sakta për t’i mbështetur gjetjet dhe konkluzionet e tij. Rrjedhimisht, Gjykata konkludon se procedurat nuk kanë qenë arbitrale, të padrejta ose pa bazë juridike.
49. Në këto rrethana, Gjykata konsideron se asgjë në rastin e prezantuar nga parashtruesi nuk tregon dhe provon se procedurat në gjykatat e rregullta ishin të padrejta ose arbitrale. Rrjedhimisht, Gjykata Kushtetuese vjen në përfundim se thelbi i së drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm nuk është shkelur dhe që parashtruesit të kërkësës i janë mohuar garancitë procedurale, gjë që do

të kishte rezultuar me shkeljen e kësaj të drejte sipas nenit 31 të Kushtetutës ose nenit 6 të KEDNJ-së.

50. Gjykata konsideron se është obligim i parashtruesit të kërkesës t'i mbështesë pretendimet e tij kushtetuese dhe të paraqesë prova *prima facie* që tregojnë për shkeljen e të drejtave të garantuara me Kushtetutë dhe KEDNJ. Ky vlerësim është në përputhje me juridikcionin e Gjykatës (shih, rastin e Gjykatës Kushtetuese nr. KI19/14 dhe KI21/14, parashtruesit e kërkesës: *Tafil Qorri dhe Mehdi Syla*, të 5 dhjetorit 2013).
51. Si përbledhje, Gjykata konsideron se parashtruesi i kërkesës nuk i ka mbështetur pretendimet e tij dhe as nuk ka paraqitur ndonjë provë *prima facie* që do të tregonte shkeljen e të drejtave të garantuara me Kushtetutë dhe KEDNJ.
52. Prandaj, kërkesa është qartazi e pabazuar në baza kushtetuese dhe duhet të deklarohet e papranueshme në pajtim me rregullin 36 (1) d) dhe (2) b) të Rregullores së punës.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese e Kosovës, në pajtim me nenin 113, paragrafët 1 dhe 7 të Kushtetutës, në nenin 48 të Ligjit dhe rregullin 36 (1) (d) dhe (2) (b) të Rregullores së punës, në seancën e mbajtur më 13 mars 2018, njëzëri

VENDOS

- I. TA DEKLAROJË kërkesën të papranueshme;
- II. T'UA KUMTOJË këtë vendim palëve;
- III. TA PUBLIKOJË këtë vendim në Gazetën Zyrtare, në pajtim me nenin 20.4 të Ligjit; dhe
- IV. Ky vendim hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtarja raportuese

Snezhana Botusharova

Kryetarja e Gjykatës Kushtetuese

Arta Rama-Hajrizi

